

**Van: Scoobydoo**

**Aan: Sanne1993**

Hey blonde schone! Huiswerk al af? Of moet je nog beginnen?? Veel plezier op de verjaardag strakkies he? Mooie foto van je trouwens. Sexy hoor;-) Kussss Scoobie

**Van: Sanne1993**

**Aan: Scoobydoo**

Heyyyyy daar was je weer! ☺ Vind je 'm echt mooi? Thankssssssxxx Moet nog beginnen, echt geen zin.... Blehhh. Maar straks verjaardag ja, da's wel weer chill. Nou, kusjes he!

Mij xx

**Van: Scoobydoo**

**Aan: Sanne1993**

Mooierd! Hoe was de verjaardag? Waren er ook leuke jongens? Kussss Scoobie

**Van: Sanne1993**

**Aan: Scoobydoo**

Hello!!! 't Was wel relaxed, maar er was alleen maar cola ha ha, alsof we 5 zijn en niet 15 hi hi ☺ maar we hadden drank meegenomen, gewoon gemixed in een colafles, dus dat kwam nog wel goed. Geen leuke gasten, nee, gewoon uit de klas. Jongens van mijn leeftijd zijn zo suf.... Val ik niet op! Mij xx

**Van: Scoobydoo**

**Aan: Sanne1993**

Waar val je dan wel op?

Scoobie xxxx

Ps. Wel je berichtjes deleten he? Doe ik dat ook ☺

# Proloog

## Vondelpark, Amsterdam, de nacht van zaterdag 31 mei 2008

Het Vondelpark lag er donker en rustig bij. De maan was niet te zien en de enige verlichting kwam van een enkele lantaarnpaal. Het had al weken niet geregend en een warme stoffige deken hing als smog over het park. Op de verlaten grasvelden lagen de restanten van een zomerdag vol toeristen en gezinnetjes. Blikjes, flessen en plastic zakjes.

Het was nog te vroeg voor de grote uittocht uit de horecagelegenheden. Slechts af en toe een fietser of een paar dronken studenten, maar er was niemand die lette op het stel van middelbare leeftijd. Beide net iets te dik. En net iets te aangeschoten. Lachend, en met de armen strak om elkaar heen, waren ze op weg naar hun hotel dat aan de andere kant van het park lag.

Maria en Arthur Seesink uit Veghel hadden gegeten, gedanst en vooral veel gedronken. Maria droeg de strakke broek die ze ook aan had gehad toen ze Arthur net leerde kennen. Ze was er aan het begin van de avond best onzeker over geweest, maar de drank had haar steeds overmoediger gemaakt. Ze voelde zich net een tiener, bedacht ze, terwijl ze genoot van de wandeling door het park die wat lucht in haar benevelde hersenen bracht.

Ineens stopte Arthur en keek haar aan met een blik die ze heel lang niet gezien had. Zweterige beelden drongen zich op. Er roerde zich iets diep in haar buik en ze perste haar dijen tegen elkaar. Ze kleurde en zag dat haar reactie Arthur niet ontging. Hij grijnsde en trok haar wild tegen zich aan. Hij rukte haar truitje uit haar broek en zijn handen voelden warm en vochtig aan op haar blote rug.

‘Niet doen, niet hier!’ sribbelde Maria lachend tegen.

‘Kom op konijntje, niemand die ons ziet,’ hijgde Arthur. Hij zag de bloesjes op de wangen van zijn vrouw. Dit was de geile Maria waar hij ooit zo verliefd op was geworden. Haar adem rook naar Malibu en sigarettenrook, de cocktail van toen. Hij draaide haar om en duwde haar het

pad af. De bosjes in, het zicht uit. Hij begon aan haar riem te sjoeren.

‘Je hebt teveel gezopen idioot, laat me los!’ gielde Maria. Haar hakken zakten diep weg in de aarde en ze verloor bijna haar evenwicht. Ze greep Arthur stevig vast en liet haar hand even over zijn kruis glijden.

‘Zie je wel, je wilt best,’ fluisterde Arthur in haar oor met een stem dik van drank en lust. Hij liet zijn tong langs haar oorleletje gaan en trok Maria dieper de struiken in. Takken krasten over zijn blote armen en een weë lucht drong zijn neusgaten binnen. Een dode kat? Even probeerde Arthur zijn dronken ogen scherp te stellen, maar het was te donker en het boeide ook niet. Hij voelde zich jong en onoverwinnelijk. En haast pijnlijk geil.

Hij trok hard aan de strakke broek van Maria en hoorde de stof scheuren.

‘Gek, doe normaal!’ hijgde Maria, haar heupen op en neer bewegend om het hem makkelijker te maken. Arthur liet één hand in haar slip glijden en met zijn vrije hand ritste hij zijn gulp open. Nog verder trok hij haar de struiken in.

Hij ging haar nemen. En wel hier en nu.

‘Lekker geil ding,’ gromde hij en haakte zijn voet achter haar enkels.

Maria ging gemakkelijk onderuit, hij kon nog net haar val breken. Hij gleed bovenop haar en duwde met een knie haar benen uit elkaar.

‘Gadverdamme!’ riep hij uit. Zijn hand gleed over iets nats op de grond, naast het gezicht van Maria. Zijn vingers sloten zich er als in een reflex omheen. Hij richtte zich op en stootte onhandig met zijn knie in Maria’s buik.

‘Au! Kijk uit joh!’ Maria duwde Arthur verder van zich af. ‘Wat is er?’

‘Het is hier zeiknat!’ hij veegde zijn vrije hand af aan zijn broek. Het voelde kleverig.

‘Jezus Arthur,’ zei Maria met dubbele tong en trok hem weer naar zich toe. ‘Je bent toch niet bang van een beetje water? Ik ben nog veel natter...’

‘Verdomme! Wat is dat?’ Arthurs stem sloeg over. Hij graaide naar zijn aansteker, klikte hem aan, en verlichtte wat hij van de grond had opgeraapt. Hij keek neer op Maria. Haar witte truitje plakte ineens donker aan haar lijf. Vlak achter haar het naakte vlees. Arthur registreerde wat hij zag, wat zich opdrong aan zijn netvlies. Rood op wit, wit vlees op donkere aarde. Hij gilte kort, scherp en hoog, als een dier.

‘Wat is dat... Arthur? Wat heb je... Wat heb je daar?’ Maria staarde naar zijn zwarte, druipende hand. Haar mond viel open en haar pupil-

len draaiden weg. Het gruwelijke beeld spiegelde even in het wit van haar ogen, voordat ze flauwviel.

‘Maria!’ Arthur wierp de bloederige stukken huid die hij in zijn hand hield van zich af. Het verdween met een potsierlijke boog in de nacht. Samen met het lange blonde haar dat er in stroperige klitten aan vast zat. Dat beeld zou altijd bij hem blijven, daar kwam hij nooit meer vanaf. Arthur gaf over naast de twee lichamen.

Dat van Maria warm, het ander koud.

# 1

## Amsterdam, Scheldeplein. Zondagnmiddag

Britt Franken stond op het punt iets te doen wat nooit zou wennen. Samen met Cecilia, die als maatschappelijk werkster aan de politie Amsterdam verbonden was, stond ze al tien minuten moed te verzamelen achter ijskiosk Pisa aan het Scheldeplein. De kiosk bestond sinds 1935 wist Britt, en was zeer geliefd om zijn bijzondere smaken schepijs. Het was druk, er stond een rij tot op de straat. Britt keek naar een moeder die ruzie had met haar peuter die rood aangelopen om ijs gilde. Het meisje had rood haar in twee staartjes en droeg een geel T-shirtje met de tekst Girlpower. Het was duidelijk dat de moeder haar het liefst onder de stoeptegels wilde schuiven.

‘Ze zou blij moeten zijn met zo’n mooi, gezond meisje,’ zei Britt tegen beter weten in en schopte een leeg ijsbakje van zich af. Het hoorde bij het opvoeden, dat wist ze best. Haar eigen dochter had vroeger ook geregeld het bloed onder haar nagels vandaan gehaald. En ze wist zeker dat de ouders van Sanne Frederikson er straks álles voor over zouden hebben om hun tienerdochter nog een keer te mogen uitschelden.

Omdat ze te laat thuiskwam.

Of voor iets onbenulligs als een onvoldoende voor wiskunde.

‘Kom, uitstel heeft geen zin,’ zei Britt tegen haar collega. Cecilia knikte, rechte haar schouders en wreef over haar uniform.

‘Je hebt gelijk,’ zuchtte ze, ‘het moet. We kunnen het niet mooier maken voor ze, al zou ik daar heel wat voor over hebben.’

Rustig liepen ze richting Scheldestraat nummer achtenzestig. Het was zondagnmiddag, vijf over twee. De lucht was strakblauw en de terrassen zaten vol. Er werd gelachen en rosé gedronken. Getelefoneerd en gezoend. Slechts een enkeling keek naar de twee vrouwen in uniform die aarzelend voor de deur van een bovenwoning stonden. Het huis van de familie Frederikson. Anne, een architecte van drieënveertig en Fred, een leraar van zevenenveertig had Britt in haar briefing gelezen.

De ouders van de vijftienjarige Sanne en de elfjarige Madelief.

Britt belde aan en wachtte. Cecilia, die naast haar stond, rommelde in haar tas en schraapte keer op keer nerveus haar keel. Britt werd licht in haar hoofd door de zenuwen en haalde een paar keer diep adem. Het hielp niet. Haar hart zakte een paar centimeter dieper haar borstkas in toen een blonde vrouw in een kobaltblauwe jurk de deur opende. Anne Frederikson was een knappe vrouw, maar de ongerustheid tekende haar mooie gezicht. Ze had haar vermoeidheid proberen te verhullen, maar donkere kringen schemerden door de make-up heen. Dit was een vrouw die altijd alles onder controle had. Maar niet vandaag. Britt zag de zekerheden van de vrouw afbrokkelen.

‘Ja? Heeft u nieuws?’ vroeg Anne hijgend. Haar mond bleef open hangen en Britt zag rode vlekken boven het kraagje van haar jurk uitkomen.

‘Ja, mevrouw Frederikson, dat hebben we. Mogen we even binnenkomen?’ vroeg Britt, terwijl ze zich legitimeerde. Anne Frederikson leek ineens jaren ouder toen ze zwijgend opzij stapte en de twee agentes binnenliet.

## Amsterdam, politiebureau Marnixstraat

Anderhalf uur en twee verwoeste levens later liet Britt zich achter haar bureau zakken. Ze staaarde voor zich uit. Ouders vertellen dat hun eigen vlees en bloed dood is, voelde alsof je zelf een moord pleegt. Britt had geen mes bij zich gehad, maar haar woorden waren even scherp en dodelijk geweest.

Ze had het leven zien doven in de ogen van Sanne’s ouders. Anne Frederikson had overgegeven en was flauwgevallen. Haar man Fred wilde sterk blijven en bleef vragen stellen die steeds onsamenhangender werden. Dat gedrag had Britt vaker gezien bij vaders. Sterk blijven, namen ze zich voor, kom op! Meestal lukte dat maar even, tot de schok het onherroepelijk won van de wilskracht. Fred Frederikson had zich een paar minuten na het nieuws op de grond laten vallen en gehuild als een wolf in een strik.

Britt wreef hard in haar ogen alsof ze de beelden kon wegdrukken en nam een slok gloeiend hete koffie. Later zou ze haar brandende verhemelte wel voelen, maar nu niet, ze was zo moe dat haar zenuwen niets meer registreerden. De adrenaline die door haar aderen had geraasd sinds twee uur die nacht was uitgewerkt en een zware hoofdpijn klopte

aan vanuit haar nek. Dat beloofde niet veel goeds. Ze rommelde in haar lade op zoek naar Ibuprofen en een elastiekje. Haar krullen hingen slap langs haar gezicht en ze verlangde heftig naar een warme douche om alles van zich af te spoelen.

Jim de Boer, hoofd recherche, kwam naast haar staan en legde zijn hand op haar schouder. Het leek wel een baksteen en de hoofdpijn kwam nu écht binnen. Ze schudde zijn hand weg. Laat me met rust, dacht Britt, alsjeblieft. Niet doen. Hij sloeg zijn armen over elkaar en bestudeerde haar alsof ze een gevonden kogel op een plaats delict was.

‘Je hoeft je voor mij niet groot te houden hoor,’ zei hij, terwijl hij de baksteen weer terug legde. Ze draaide haar hoofd en keek hem even aan. Zijn ronde gezicht met de borstelige wenkbrauwen leek te golven. Britt zag niet meer scherp door haar rechteroog, dat had ze altijd als ze er flink doorheen zat. Zonder spiegel kon ze met zekerheid zeggen dat haar ooglid een beetje dicht hing. Ze beet op haar lip en knipperde een paar keer met haar ogen.

‘Hier, drink op Britt.’

Britt nam het glas water van Jim aan, hun handen raakten elkaar even.

Vannacht in het park was ze er bijna vandoor gegaan. Weg van de dood, van het bloed, het geknakte leven. Het was het expliciete van het misdrijf, de pure waanzin die ze direct herkende. De leeftijd van het slachtoffer maakte het voor haar extra confronterend. En het meisje leek ook nog eens op haar eigen vijftienjarige dochter Bo.

Jim had haar erdoorheen geholpen. Samen hadden ze de plaats delict afgezet, de technische recherche te woord gestaan en de pers op afstand gehouden. Ze had zich staande gehouden, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Britt wist dat Jim dat in de gaten had. Hij zei er niets over, maar het hing zwaar tussen hen in. Hij had altijd al de neiging gehad haar te beschermen en dit keer was het nodig geweest. Britt baalde ervan, ze voelde zich net een beginner, vers van de politieschool.

‘Hoe ging het bij de ouders van Sanne Frederikson?’

Jim trok een stoel weg bij een ander bureau en ging naast haar zitten. Ze voelde zijn blik, maar bleef voor zich uit staren. Het misselijke gevoel dat ze had gehad bij de Frederiksons welde weer op.

‘Wat denk je zelf? Ze was verdomme nog zo jong!’ Britt merkte dat woede haar misselijkheid aan de kant duwde. ‘Wat voor een beest doet nou zoiets! Ik heb tijdens mijn opleiding in Amerika veel gezien, veel te

veel denk ik soms, maar iedere keer ben ik weer verbijsterd. Dat mensen elkaar dit soort gruwelijkheden aandoen. Ik ken natuurlijk alle theorieën, maar toch, toch, ik... Ik zal er nooit aan wennen, hoe lang ik dit werk ook blijf doen.'

'Het is maar goed ook Britt, dat het niet went.' Jim trok haar even troostend tegen zich aan en liet haar snel weer los. 'Ga naar huis, eet wat en zorg dat je uitrust. We hebben een verdachte en daar gaan we nu achteraan. Grote kans dat het die Hendriksen is. Het is wel heel toevallig dat dit gebeurt nu hij net weer op vrije voeten is.'

Hij stond op, torende boven haar uit. Britt zag zijn vriendelijke gezicht weer wat scherper. Het viel haar op dat ook hij er moe en verslagen uitzag.

'Je hebt alles gedaan wat je kon, Britt,' zei hij. Hij pakte even haar hand, stond op, en verliet de researchkamer. Ze keek hem na en begon haar spullen in te pakken om naar huis te gaan.

Britt wist dat Jim gelijk had, ze had alles gedaan wat ze op dit moment kon doen voor Sanne, maar dat voelde niet zo.



© 2010 Heleen van der Kemp en Uitgeverij Verbum Crime  
Omslagontwerp Cunera Joosten  
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Amsterdam  
Auteursfoto omslag Wim Barzilay, [www.wbafotografie.nl](http://www.wbafotografie.nl)  
Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 742 7440 1 | NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op [www.verbumcrime.nl](http://www.verbumcrime.nl)